

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci žalobce: **R. M.**, zastoupený JUDr. Vítem Buršou, advokátem se sídlem Uherské Hradiště, Růžová 1254, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2013, č.j. 13493/13/5000-14102-702767,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou adresovanou zdejšímu soudu domáhá zrušení rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 22. 5. 2013, č.j. 13493/13/5000-14102-702767, kterým bylo dle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Uherském Brodě (dále jen „správce daně“) ze dne 9. 1. 2012, č.j. 841/12/338911707119, co do části týkající se bankovního spojení. V ostatních částech toto prvostupňové rozhodnutí

zůstalo ponecháno beze změny. Žalobce se podanou žalobou rovněž domáhá zrušení tohoto prvostupňového rozhodnutí.

I. Podstata věci

Dne 7. 9. 2010 byla u žalobce zahájena daňová kontrola na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007. Žalobce v roce 2007 nevykonával žádnou samostatně výdělečnou činnost a měl příjmy pouze ze závislé činnosti. Žalobce byl do 6. 4. 2007 jednatelem společnosti DATO-FOREST s.r.o. a od 28. 2. 2007 jednatelem společnosti RM FOREST lesní společnost s.r.o. Ve zdaňovacím období roku 2007 společně s manželkou uplatnil výpočet daně ze společného základu daně manželů. V rámci daňové kontroly správce daně ověřoval, zda částka 1 343 940 Kč, neuvedená v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2007, kterou žalobce přijal v roce 2007 a vložil do bankovní bezpečnostní schránky, byla předmětem daně či nikoliv, resp. zda byla od daně osvobozena. K tomu žalobce v průběhu daňové kontroly tvrdil, že tato částka neměla podléhat zdanění, neboť se jednalo o částku vyplacenou v souvislosti s převodem obchodního podílu. Správce daně na základě výsledků daňové kontroly doměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 ve výši 215 040 Kč spolu s penále ve výši 43 008 Kč.

Proti dodatečnému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, v němž nesouhlasil se závěrem správce daně ohledně toho, že příjem ve výši 1 343 940 Kč je příjem podléhající dani z příjmu ve smyslu § 10 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Podle žalobce se tyto finanční prostředky nemohly stát předmětem zdanění a správce daně tuto skutečnost dostatečným způsobem neprokázal.

Po provedeném doplnění odvolacího řízení o výsledky navrhovaných svědků žalovaný zamítl námitky žalobce a věcně potvrdil rozhodnutí správce daně, přičemž pouze upravil údaje týkající se bankovního spojení.

Závěry žalovaného a správce daně žalobce nyní napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá, že se v případě částky 1 343 940 Kč jednalo o část ceny za prodej obchodního podílu ve společnosti, z čehož dovozuje, že šlo o příjem osvobozený od daně. Žalobce v této souvislosti odmítá, že neunesl důkazní břemeno a zejména nesouhlasí s tím, že byl tento příjem kvalifikován jako tzv. ostatní příjem dle § 10 zákona o daních z příjmů.

Žalobce rovněž zpochybňuje zákonnost postupu správce daně. Namítá nezákonné zahájení daňové kontroly a odkazuje na judikaturu Ústavního soudu. Žalobce dále namítá, že v daňovém řízení došlo k otočení důkazního břemene. Pokud správce daně zpochybnil žalobcovo daňové přiznání, měl prokázat, že se jednalo o příjem podléhající dani. Žalobce dále poukazuje na to, že správci daně

poskytoval potřebnou součinnost a zdůrazňuje, že kupní ceny za vozidla byly zaplacený a vozidla převedena, dále bylo prokázáno, že došlo k převodu obchodního podílu. Žalobce má za to, že pochybnosti správce daně nevyplyvají ze zjištěného skutkového stavu.

Žalobce setrval na svém právním názoru po celou dobu řízení před zdejším soudem a z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud zrušil jak napadené, tak prvostupňového rozhodnutí.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný uvádí, že pokud správce daně neosvědčí některý z důkazních prostředků a zpochybní tím tvrzení žalobce, nepřebírá automaticky odpovědnost za zjištění skutkového stavu. Podle žalovaného zvláště za situace, kdy daňový subjekt nepřeváděl obchodní podíl způsobem, který by byl v souladu s právní úpravou, byl povinen předložit konkrétní důkazní prostředky, které by prokázaly jím tvrzené skutečnosti. Pokud jde o námitku nezákonného zahájení daňové kontroly, k tomu žalovaný uvádí, že již v době zahájení daňové kontroly měl podezření týkající se správnosti stanovené daňové povinnosti, a to s ohledem na předchozí řízení vedená se společností DATO-FOREST s.r.o., resp. RM FOREST lesní společnost s.r.o., nicméně zahájit daňovou kontrolu lze, aniž by měl správce daně konkrétní pochybnosti. Žalovaný uvádí, že k závěru o neunesení důkazního břemene postačí, pokud daňový subjekt nerozptýlí důvodné pochybnosti správce daně, přičemž i přes vysoký počet důkazních prostředků, jež byly žalobcem navrženy, nevytvořily logicky propojený celek k prokázání jím tvrzených skutečností.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před soudem a z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Soud rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Ze správního spisu vyplynulo, že v průběhu daňové kontroly žalobce ve vztahu k částce 1 343 940 Kč uváděl, že tato částka by neměla podléhat zdanění daní z příjmu za rok 2007, neboť se jednalo o částku vyplacenou v souvislosti s převodem obchodního podílu.

Žalobce tvrdil, že v souvislosti s ukončením jeho účasti ve společnosti DATO-FOREST s.r.o. byla s druhým společníkem J. S. uzavřena ústní dohoda ohledně vypořádacího podílu. Vzhledem k tomu, že druhý společník J. S. peníze na vypořádání neměl, dohodli se tak, že částka na vypořádání obchodního podílu bude ve výši 1 500 000 Kč vyplacena na základě smlouvy o převodu obchodního podílu, přičemž na tuto částku společnost DATO-FOREST s.r.o. čerpala úvěr od banky. Dále na vypořádání obchodního podílu byla vyplacena částka ve výši 1 000 000 Kč prostřednictvím směnek. Zbytek tohoto podílu měl být dle tvrzení žalobce vypořádán prostřednictvím převodu vozidel a techniky ze společnosti DATO-FOREST s.r.o. na společnost RM FOREST lesní společnost s.r.o., kdy cena vozidel 1 328 470 Kč představuje dle žalobce zbytek hodnoty za převod obchodního podílu. Ze zjištění správce daně dále vyplynulo, že částky za vozidla a techniku (celkem 1 328 470 Kč) nakoupenou společností RM FOREST lesní společnost s.r.o. od společnosti DATO-FOREST s.r.o. vydal dle výdajových pokladních dokladů společností RM FOREST lesní společnost s.r.o. žalobce jako její jednatel. V knize analytické evidence společnosti RM FOREST lesní společnost s.r.o. bylo provedeno dne 25. 11. 2007 zaúčtování předmětných výdajových pokladních dokladů jako úhrada závazku.

Žalobce dále v průběhu daňové kontroly k předmětné částce uvedl, že mu jako fyzické osobě společník J. S. vyplatil na vypořádání obchodního podílu mimo jiné také hodnotu vozidel. Tato transakce byla realizována tak, že J. S. si částku vyplacenou žalobci ve výši 1 328 470 Kč vypůjčil ze společnosti DATO-FOREST s.r.o. Žalobce pak jako jednatel společnosti RM FOREST lesní společnost s.r.o. vyplatil společnosti DATO-FOREST s.r.o. stejnou částku zpět. Vzhledem k tomu, že se jednalo o totožné částky, fakticky nedošlo k předání peněz a došlo k „započtení“ těchto částek. Dále žalobce uvedl, že vzhledem k tomu, že za společnost RM FOREST lesní společnost s.r.o. uhradil kupní cenu za vozidla ze svých osobních prostředků, se se společností RM FOREST lesní společnost s.r.o. vypořádal tak, že zaúčtoval kupní cenu vozidel a vrátil peníze sobě jako fyzické osobě. Proto částka ve výši 1 328 470 Kč nebyla nikdy jeho příjmem, neboť se jednalo o příjem za převod obchodního podílu.

Z účetnictví společností DATO-FOREST s.r.o. a RM FOREST lesní společnost s.r.o. vyplynulo, že transakce převodu vozidel a techniky dle kupní smlouvy byla u obou společností řádně zaúčtována. Naopak nebylo nijak účtováno o tom, že by se v případě částky 1 328 470 Kč jednalo o půjčku žalobce jako fyzické osoby společnosti RM FOREST lesní společnost s.r.o., a ani o tom, že by si společník J. S. vypůjčil částku 1 328 470 Kč od společnosti DATO FOREST s.r.o., kterou měl vyplatit žalobci. Svědek J. S., který měl být účastníkem dohody o převodu obchodního podílu, popřel tvrzení žalobce ohledně části kupní ceny obchodního podílu spočívající v převodu vozidel a techniky do společnosti RM FOREST lesní společnost s.r.o. Ostatní svědkové vyjma manželky žalobce nebyly schopni s jistotou říci, že část kupní ceny obchodního podílu měla spočívat v převodu některých vozidel a techniky společnosti RM FOREST lesní společnost s.r.o.

Z výsledku jednotlivých svědků vyplynulo, že verze žalobce na vzájemné vypořádání byla navržena, avšak zda tato verze byla skutečně uskutečněna či nikoliv, nebyl schopen s jistotou říci žádný z vyslýchaných svědků. Soud v tomto směru odkazuje na stranu 5 až 11 napadeného rozhodnutí, kde jsou jednotlivé důkazní prostředky podrobně zhodnoceny.

Podle § 3 odst. 1 zákona o daních z příjmů jsou předmětem daně z příjmů fyzických osob příjmy ze závislé činnosti a funkční požitky (§ 6), příjmy z podnikání a z jiné samostatné výdělečné činnosti (§ 7), příjmy z kapitálového majetku (§ 8), příjmy z pronájmu (§ 9), ostatní příjmy (§ 10).

Podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokazuje daňový subjekt všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Pokud to vyžaduje průběh řízení, může správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání skutečností potřebných pro správné stanovení daně, a to za předpokladu, že potřebné informace nelze získat z vlastní úřední evidence (stejná právní úprava byla obsažena i v dříve účinném zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, konkrétně v § 31 odst. 9 tohoto zákona).

Správce daně podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem (obdobně viz § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků).

Spornou otázkou v posuzované věci je pouze to, zda žalobce unesl své břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně osvobození příjmu ve výši 1 343 940 Kč od daňové povinnosti, neboť žalobce v daňovém řízení tvrdil, že tuto částku přijal v roce 2007 jako vyrovnání za převod obchodního podílu.

Důkazní povinnost daňového subjektu v daňovém řízení byla opakovaně vyložena Nejvyšším správním soudem, z jehož závěrů ve vztahu k nyní projednávané věci zdejší soud akcentuje, že dokazování v průběhu daňového řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005 ve věci sp. zn. 1 Afs 54/2004, ze dne 28. 4. 2005 ve věci sp. zn. 5 Afs 147/2004 a ze dne 14. 7. 2008 ve věci sp. zn. 8 Afs 70/2007, všechna citovaná judikatura Nejvyššího správního soudu je dostupná na www.nssoud.cz).

Argumentoval-li žalobce tak, že tento příjem nebyl zanesen do daňového priznání a nemůže ho tedy ve vztahu k této částce ani stíhat břemeno důkazní, jedná se o takovou interpretaci důkazního břemene daňového subjektu, které soud nemůže přisvědčit a která ostatně ani nemá oporu v zákonné úpravě a jejím ustáleném výkladu. V této souvislosti např. Ústavní soud v nálezu ze dne 1. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 29/05, č. 113/37 Sb. ÚS, ve vztahu k daňovému řízení uvedl, že „[v]e sféře provádění důkazů má informační autonomie odraz v zásadě,

podle níž nese důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti ten, kdo tuto skutečnost tvrdí. Tato zásada je zachována rovněž v daňovém řízení, ačkoliv v modifikované podobě, neboť na rozdíl od jiných druhů řízení, v nichž je věcí svobodné vůle jednotlivce, zda určité skutečnosti v řízení tvrdí a uvádí či nikoliv, stihá v daňovém řízení daňový subjekt rovněž povinnost tvrzení (v podobě daňového přiznání).“.

Správce daně zjistil u žalobce příjem, který sice nebyl uveden v daňovém přiznání, avšak za příjmy, které podléhají dani z příjmů, lze považovat všechny příjmy vyjma těch, které jsou v zákoně o daních z příjmů explicitně od daně osvobozeny (srov. § 4 zákona o daních z příjmů). Pokud tedy správce daně zjistil u žalobce příjem, pak bylo již na žalobci, aby prokázal to, co tvrdil, tedy že se jedná o výjimku, o příjem, jenž dani nepodléhá. Pakliže žalobce konstantně uváděl, že částka 1 343 940 Kč měla být od daně osvobozena, přičemž v žalobě v této souvislosti podrobně popisuje detaily transakce převodu vozidel a techniky ze společnosti DATO-FOREST s.r.o. na společnost RM FOREST lesní společnost s.r.o., pak důkazní břemeno ohledně toho, že se v případě předmětné částky skutečně jedná o příjem z titulu převodu obchodního podílu, tedy příjem osvobozený od daně ve smyslu § 4 odst. 1 zákona o daních z příjmů, leží v tomto případě na samotném žalobci.

Se žalobcem nelze souhlasit v tom, že došlo k tzv. přenesení důkazního břemene na správce daně. Pochybnosti ohledně tvrzení žalobce opírající se o zjištění správce daně zůstaly od počátku daňového řízení totožné a žalobce je žádnými relevantními důkazy nevyvrátil. Prokáže-li správce daně v souladu s § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost či správnost účetnictví, evidencí či záznamů vedených daňovým subjektem, přeneše se důkazní břemeno zpět na daňový subjekt a ten je povinen navrhnout či označit důkazy, které správcem daně zpochybněné tvrzení prokáží (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2005 ve věci sp. zn. 4 As 1/2003, publ. pod č. 542/2005 Sb. NSS a ze dne 13. 4. 2004 ve věci sp. zn. 3 Afs 12/2003, publ. pod č. 666/2005 Sb. NSS). Žalobce tedy nesprávně argumentuje důkazním břemenem správce daně, který nebyl povinen zjišťovat, z jakého titulu žalobce příjem obdržel.

Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žalobce nedisponoval žádnou písemností, jež by přímo určovala výši ceny a způsob vypořádání jeho obchodního podílu, a ani svědkové vyslechnutí v daňovém řízení (společník J. S., Mgr. V. P., Ing. V. H. a účetní M. K.) nevnesli do obsahu dohody o vypořádání obchodního podílu jasno. Výpověď manželky žalobce opírající se pouze o to, že jí byly tyto skutečnosti žalobcem sděleny, správce daně správně neuznal; žalobce předložil pouze listiny, které prokazovaly převod vozidel ze společnosti DATO-FOREST s.r.o. na společnost RM FOREST lesní společnost s.r.o. Tyto listiny však nijak neprokazovaly žalobcem tvrzenou skutečnost, že vozidla a technika měla být ve skutečnosti součástí jeho vyrovnání se společností DATO-FOREST s.r.o. Z takto předestřené argumentace žalobce totiž jinak vyplývá, že kupní smlouva na vozidla a

techniku mezi DATO-FOREST s.r.o. a RM FOREST lesní společnost s.r.o. měla být pouze úkonem tzv. simulovaným, jehož skutečným účelem měla být dle tvrzení žalobce dohodnutá úhrada zbytku hodnoty jeho obchodního podílu prostřednictvím převodu vozidel a techniky; pak by ovšem z tvrzení žalobce také vyplývalo, že součástí vypořádání jeho obchodního podílu jsou ve skutečnosti vozidla a technika, a nikoli ještě částka ve výši kupní ceny vozidel a techniky, tedy částka ve výši 1 343 940 Kč.

Namítá-li dále žalobce, že se v případě částky 1 343 940 Kč jednalo také o jeho a manželčiny soukromé finanční prostředky, které údajně půjčil společnosti RM FOREST lesní společnost s.r.o. na nákup vozidel a techniky a jedná se tedy o „vrácení bezdůvodného obohacení“, tak toto další tvrzení o povaze přijaté částky je v rozporu s tvrzením, že se v případě této částky jedná o příjem z převodu obchodního podílu. Ostatně takto realizované „vyrovnání“, z vlastních finančních prostředků žalobce, by postrádalo ekonomické opodstatnění a logiku, a tudíž, co bylo vlastně předmětem a skutečným účelem transakcí mezi společnostmi DATO-FOREST s.r.o., RM FOREST lesní společnost s.r.o. a žalobcem zůstává ve sféře legitimních pochybností. Žalobce v žalobě sám připouští složitost vztahů, které sám nedokázal často přesně popsat s tím, že *„všechno vymysleli právníci mě a pana S. Mgr. P. a JUDr. K. a daňová poradkyně Ing. H.“*. To jej však nezabývá jak jeho povinnosti daňového tvrzení, tak povinnosti důkazní ve vztahu k tomu, aby bylo možné mít za prokázané, že se v případě částky 1 343 940 Kč jedná o příjem osvobozený od daně z titulu vypořádání jeho obchodního podílu, jak sám tvrdil v daňovém řízení. Transakce na základě kupní smlouvy vozidel a techniky pak má daňové účinky ve vztahu ke společnostem DATO-FOREST s.r.o. a RM FOREST lesní společnost s.r.o., neboť se týkala majetkových sfér těchto daňových subjektů a nikoli žalobce jako fyzické osoby.

V této souvislosti neobstojí argument žalobce ohledně obtížnosti předkládat důkazní prostředky až po pěti letech. Z jeho tvrzení vyplývá, že dohoda ohledně výše ceny obchodního podílu nebyla mezi stranami písemně uzavřena a žádný z vyslychaných svědků vyjma Jaroslava Sommera se uzavření finální verze dohody neúčastnil. Argumentoval-li pak žalobce v žalobě podrobně k tomu, zda a jakým způsobem byla zaplacená kupní cena za převod vozidel a techniky mezi společnostmi RM FOREST lesní společnost s.r.o. a DATO-FOREST s.r.o., pak to je s ohledem na výše vyslovené závěry irelevantní – předmětem dokazování v případě daňové povinnosti žalobce jako fyzické osoby bylo to, zda se v případě částky 1 343 940 Kč přijaté žalobcem jako fyzickou osobou a uložené do bankovní schránky v roce 2007, jednalo o úhradu z titulu vypořádání jeho obchodního podílu ve společnosti DATO-FOREST s.r.o., a nikoli zda došlo či nedošlo ke skutečné úhradě kupní ceny za vozidla a techniku v rámci jejich převodu mezi jinými daňovými subjekty.

Námítka, že žalovaný prováděl jen část důkazů a neprovedl důkazy nové, není rovněž důvodná. Pokud žalovaný prováděl dokazování v rámci odvolacího řízení, je takový postup v souladu se zákonem. Daňové řízení je v odvolacím řízení spjato se zásadou plné apelace. Žalovaný nemohl rozhodnutí správce daně zrušit a

věc mu k doplnění dokazování vrátit, nýbrž ve smyslu § 115 odst. 1 daňového řádu při zjištěných nedostatcích správcem daně nedostatky spočívající ve shromažďování skutkových zjištění napravit. Tady již zůstává na úvaze žalovaného jako odvolacího správce daně, zda důkazy zajistí a provede sám, nebo to uloží prvostupňovému správci daně. V takovém postupu soud neshledává nic nezákonného, v čem by měl být žalobce zkrácen na svých veřejných subjektivních právech. Vzhledem k vágnosti této námitky se soud nemůže dále a přesněji vyjádřit k jednotlivým důkazům, které dle žalobce neměly být hodnoceny, neboť sám žalobce je nijak nespecifikuje.

Pokud jde o námitku nezákonného zahájení daňové kontroly, ani zde soud nedává žalobci za pravdu, neboť k zahájení daňové kontroly není třeba sdělení konkrétních pochybností, a odkazuje např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, ve věci sp. zn. 5 Afs 61/2010, www.nssoud.cz, podle kterého „*[k] zahájení daňové kontroly tedy není podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu nutné konkrétní podezření či pochybnosti o správnosti předchozích daňových přiznání a tato daňová kontrola může být zahajována, obdobně jako v jiných oblastech veřejné správy, na namátkovém principu. I přesto by bylo nutné považovat daňovou kontrolu za nezákonnou, pokud by bylo zřejmé, že její zahájení či provádění je výsledkem svévole (kterou však nelze spatřovat v pouhém zahájení daňové kontroly bez konkrétního podezření na zkrácení daně), resp. šikanózního jednání správce daně vůči daňovému subjektu...*“.

Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 13. ledna 2015

David Raus
předseda senátu